

Engegårdkvartetten
innfrir forventningene.
FOTO: BO MATHISEN

Fire sjeler – samme tanke

Engegårdkvartetten leverer et spill så fylt av sår skjønnhet at man sitter der som fjetret.

DAGSAVISEN
LØRDAG 17. JULI 2010

Det er rart så fort man glemmer når man er i gledesrus. Som da jeg hørte den unge franske kvartetten «Quator Ebéne» i Risør for tre uker siden. Jeg ble som kjent svært begeistret for deres suverene kvartettspill. Noe jeg har lovet å komme tilbake til i en senere spalte. Men, da hadde jeg glemt at jeg for et drøyt år siden hadde hatt den samme type aha-opplevelse da jeg hørte den norske Engegårdkvartetts debut-CD. Der leverte de et spill så overlegent at jeg nærmest manglet ord da jeg skulle forsøke å gi uttrykk for mine inntrykk. Og nå er de her igjen med nok en CD som bekrefter høylytt at jeg ikke tok feil forrige gang.

Når dette leses regner jeg at deres egen kammermusikkfestival i Lofoten er trygt i havn for i år. Jeg har ikke sett noen rapporter, men det ville overraske meg stort om ikke de kan notere en ny stor suksess for dette dristige tiltaket langt oppe i nord. Engegårdkvartetten er ikke uredde folk når det gjelder å sette sammen et program som står godt til hverandre. Sist hadde de i tillegg til Haydn og Grieg spedd på med en kvartett av Leif Solberg. Lillehammerkomponisten og organisten fikk med det et vellykket puff i folks bevissthet. Ukjent som han vel er for mange. Kvartetten var et sjarmende og hyggelig bekjentskap.

På deres nye CD, som ble lansert i forrige uke, gjør de det igjen – gjennom å la oss få ta del i Arne

CD
String Quartets
Verker av Beethoven,
Nordheim og Bartok
Engegårdkvartetten
Lindberg Lyd

Nordheims første «offisielle» opus. Kvartetten han komponerte i 1956. Den som litt muntert går under tittelen «portulakk-kvartetten». Et verk som så absolutt fortjener oppmerksomhet. Litt rørende er det at denne utgivelse kommer så tett på hans bortgang. Jeg vet ikke om han fikk høre opptaket, men jeg tror han ville satt stor pris på det. For Engegårdkvartetten leverer, etter min mening, et spill som er så fylt av sår skjønnhet at man sitter der som fjetret. Dristig, for øvrig av Nordheim å innlede hele verket med en lang, langsom, dvelende sats. Noe som lett kan føre til at musikerne ikke makter å få stoffet til å henge sammen. Men hos disse fire musikerne er dette ikke noe problem i det hele tatt. De fortsetter med et tett, fabulerende spill i intermezzosatsen, før det hele, i finalen kulminerer med et magisk diminuerende pianissimo.

Før Nordheim opplever vi et Beethoven spill som virkelig har internasjonalt tilsnitt. Opus 74, den såkalte «harpekvartetten». Den nest siste av de midtre kvartettenes Scherzoen i den er en av mine absolutte favorittsatsen hos Beethoven. På lik linje med scherzoen fra fiolinsonaten i c-moll og andre satsen i klaversonaten i e-moll. Herlig insisterende musikk, og Engegård og hans medsammen-svorne gjør maksimalt ut av stoffet. Lekent og elegant, med nyanser av en slik beskaffenhet man sjelden hører maken til. Og de krever sitt av sine lyttere, når de slutter med Bartoks tredje kvartett. Ikke den oftest spilte, men et verk som skulle bringe Bartok store framganger. Ikke minst kom det som stor overraskelse på komponisten at han ble vinner av «Coolidge-prisen». Noe som innbrakte ham sårt trengte penger i en vanskelig tid.

Med sin nye utgivelse innfrir Engegårdkvartetten alle våre, alle fall mine forventninger som de skapte gjennom sin debut-CD, og det er bare å se lyst på hva framtidige utgivelser vil bringe. Jeg vet de er i ferd med å rette søkelyset på en annen «glemt» skikkelse i norsk musikkliv. Catharinus Elling. Men inntil da er det bare å sette seg tilbake å nyte denne flotte CD-en. Jeg håper den når fram til et like stort publikum som den forrige.

Lydbildet er som alltid fremragende. Lindberg Lyd er garantister for det. Blir det ny «Grammy»-nominasjon?

KJELL HILLVEG

